

РЕШЕНИЕ

№ 3364

гр. София, 22.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Мариана Георгиева
Стойчо Попов

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Стойчо Попов Въззивно гражданско дело № 20221100504829 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № II-55-20221781 от 13.12.2021 г., постановено по ГД № 2919 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд (СРС), II ГО, 55 с-в, е признато за установено по предявените от „П.К.Б.“ ЕООД срещу Ф. М. К. по реда на чл. 422 от ГПК кумулативно обективно съединени положителни установителни иски с правно основание по чл. 240, ал. 1 и 2 от ЗЗД, вр. с чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. с чл. 9, ал. 1 от ЗПК, и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, че Ф. М. К. дължи на „П.К.Б.“ ЕООД сумата от 2800,00 лв., представляваща непогасена главница по Договор за потребителски кредит № 3035517909/05.09.2018 г., ведно със законната лихва върху главницата от 02.03.2020 г. до окончателното плащане, сумата от 942,41 лв., представляваща възнаграждение за периода от 05.10.2018 г. до 28.08.2019 г., ведно със законната лихва върху тази сума от 02.03.2020 г. до окончателното плащане, сумата от 232,63 лв., представляваща обезщетение за забава за периода от 06.10.2018 г. до 28.08.2019 г., като искът е отхвърлен за разликата над присъдения до пълния предявен размер от 352,68 лв., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 26.05.2020 г. по ЧГД № 11689 по описа за 2020 г. на СРС. Съобразно изхода на делото с обжалваното решение СРС се е произнесъл и по разносните дължими от страните в заповедното и исковото производство на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 от ГПК съразмерно с уважената, респ. с отхвърлената част от исковете.

Настоящото производство е образувано по въззивна жалба на Ф. М. К. срещу посоченото решение само и единствено относно частта, с която е признато за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 942,41 лв., представляваща възнаграждение за периода от 05.10.2018 г. до 28.08.2019 г., ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 02.03.2020 г. до окончателното плащане, сумата от 232,63 лв., представляваща обезщетение за забава за периода от 06.10.2018 г. до 28.08.2019 г. по следните съображения. В жалбата се поддържат две групи оплаквания. Първата, че процесният договор за потребителски кредит е недействителен на основание чл. 22, вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 и чл. 19, ал. 4 от ЗПК. В тази връзка жалбоподателят твърди, че с предвиденото в договора заплащане на възнаграждение за допълнителни услуги в размер на 3361,20 лв. се заобикаля разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК. Според жалбоподателя, тази сума представлява разход, свързан с дейността по управление на кредита и следва да се включи в годишния процент на разходите (ГПР). Сочи се, че посочения в договора ГПР не съответства на действително прилагания ГПР, което представлявало заблуждаваща търговска практика по чл. 68д, ал. 1 и 2, т. 1 от Закона за защита на потребителите (ЗЗП), като това според преюдициално заключение по дело С-453/10 обуславя и неравноправен характер на съответните договорни клаузи по смисъла на чл. 143 и сл. от ЗЗП, по този начин потребителят бива подведен относно спазване изискването на чл. 19, ал. 4 от ЗПК и не му позволява да прецени реалните икономически последици от сключването на договора. Релевират се доводи, че не са налице и предпоставките за приложение на разпоредбата на чл. 26, ал. 4 от ЗЗД и че в разглеждания случай процесният договор е изцяло недействителен. Втората група оплаквания се отнася до годишния лихвен процент (ГЛП). Жалбоподателят счита за неправилен извода на първата инстанция, че уговорения ГЛП в размер на 41,17 %. Релевират се доводи, че възнаградителна лихва, която надвишава трикратния размер на законната лихва, противоречи на добрите нрави. По изложените съображения, жалбоподателят счита, че дължи само чистата стойност на кредита. Ето защо отправя искане до СГС като въззивна инстанция да отмени първоинстанционното решение в обжалваната част и вместо него да постанови друго, с което да отхвърли исковата претенция за сумата от 942,41 лв., представляваща възнаграждение за периода от 05.10.2018 г. до 28.08.2019 г., ведно със законната лихва върху тази сума от 02.03.2020 г. до окончателното плащане, сумата от 232,63 лв., представляваща обезщетение за забава за периода от 06.10.2018 г. до 28.08.2019 г. Претендират се разноси.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна „П.К.Б.“ ЕООД, с който се изразява становище за неоснователност на въззивната жалба съображения, подробно изложени в отговора. Сочи се, че възраженията, които не са посочени още с отговора на исковата молба, са преклудирани, оспорват се всички направени с въззивната жалба твърдения. В тази

връзка моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Претендират се разноси.

В частта, с която е признато за установено, че Ф. М. К. дължи на „П.К.Б.“ ЕООД сумата от 2800,00 лв., представляваща непогасена главница по Договор за потребителски кредит № 3035517909/05.09.2018 г., ведно със законната лихва върху главницата от 02.03.2020 г. до окончателното плащане, както и в частта, с която искът за обезщетение за забава е отхвърлен за разликата над присъдения до пълния предявен размер от 352,68 лв. първоинстанционното решение е влязло в сила, тъй като не е обжалвано.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, намира за установено следното от фактическа и правна страна във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт:

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните в жалбата въззивни основания. Относно доводите за неправилност съдът е ограничен до изложените във въззивната жалба изрични доводи, като може да приложи и императивна норма в хипотезата на т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013 г. по тълк. дело № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Съдът служебно трябва да даде и правна квалификация на исковете.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо в обжалваната част. Не е допуснато и нарушение на императивни правни норми. Поради това, съдът дължи произнасяне по съществото на правния спор в рамките на доводите, изложени във въззивната жалба, от които е ограничен съгласно разпоредбата на чл. 269, предл. 2 от ГПК, като в останалата част препраща към мотивите на първоинстанционното решение по реда на чл. 272 от ГПК.

Депозираната въззивна жалба е допустима. Същата е подадена в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт на първоинстанционния съд, от процесуално легитимирано лице и при наличието на правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, респективно обжалваното решение е правилно, по следните съображения.

По правилността на решението в обжалваната част:

Предявени са за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК кумулативно обективно съединени положителни установителни искове с правно основание по чл. 79, ал. 1, вр. с чл. 240 от ЗЗД, вр. с чл. 9, ал. 1 от ЗПК, и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

По делото като писмено доказателство е представено и прието искане за

отпускане на потребителски кредит „Профи кредит стандарт“ № 3035517909/04.09.2018 г., в което освен индивидуализиращите белези на заявителя Ф. М. К., са посочени и параметрите на кредита, а именно: сума на кредита от 3000,00 лв., за срок от 24 месеца, която следва да се погаси на равни месечни вноски в размер на месечната вноска от 335,52 лв. на пето число от месеца. В искането за отпускане на потребителски кредит като постоянен, настоящ и адрес за кореспонденция на кредитополучателя е посочен: гр. София, кв. ****. Документът е подписан на всяка страница, а на последната заявителят е декларирал, че му е предоставена информация за кредита във формата на стандартен европейски формуляр, че е получил разяснения, които да му дадат възможност да прецени доколко предлаганите продукти съответстват на възможностите и финансовото му състояние.

По делото е представен Договор за потребителски кредит „Профи кредит стандарт“ № 3035517909 от 05.09.2018 г., сключен за сумата от 2800,00 лв., със срок на кредита от 24 месеца, размер на вноската по кредита – 173,10 лв., ГПР – 49,89 %, ГЛП – 41,17 %, лихвен процент на ден – 0,11 %, дължима сума по кредита – 4154,40 лв., възнаграждение за закупен пакет от допълнителни услуги „Бонус“ за сумата от 3361,20 лв., с размер на вноската по пакета от допълнителни услуги – 140,05 лв., или общо задължение по договора – 7515,60 лв., съответно общ размер на вноска – 313,15 лв., с дата на погасяване – 5 ден от месеца. В договора е посочено, че част от отпуснатата сума, а именно 1000,00 лв. е за рефинансиране, като е избран пакет от допълнителни услуги „Бонус“, включващ: приоритетно разглеждане и изплащане на потребителския кредит; възможност за отлагане на определен брой погасителни вноски; възможност за намаляване на определен брой погасителни вноски; възможност за смяна дата на падеж, както и улеснена процедура за получаване на допълнителни парични средства. Подписано е и споразумение за предоставяне на пакет от допълнителни услуги. Към договора са приложени и Общи условия на ищеца, версия 09/09.10.2017 г., неразделна част от договора, разписани на всяка страница от ответника, както и погасителен план към договора, с положен от ответника подпис. Представен е стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити, в който са посочени в стандартизирана форма основните параметри по договора и като приложение към него е предоставена и допълнителна преддоговорна информация, представляваща приложение към стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити.

Като писмено доказателство по делото пред първоинстанционния съд е прието също извлечение от банкова сметка на ищеца, от което се установява, че по сметка на ответника, посочена в процесния договор, е наредена сумата от 1800,00 лв. (разликата между отпуснатия кредит и сумата за рефинансиране), както и извлечение по сметка към процесния договор за потребителски кредит.

Представено е уведомително писмо от ищеца до ответника за съобщаване на

последния, че считано от 28.08.2018 г. размерът на кредита е обявен за предсрочно изискуем, като общо дължимата сума възлиза на 7986,29 лв., която включва: 7103,61 лв., представляваща непогасена част от задължението по договора, 382,68 лв. – лихва за забава, 500,00 лв. – такса по тарифа.

От заключението на назначената по делото съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ), което въззивният съд кредитира като обективно, компетентно, изготвено с необходимите знания и умения, се установява, че по силата на процесния договор на ответника е предоставен кредит в размер на 2800,00 лв., от които 1000,00 лв. за рефинансиране на старо задължение на ответника, а остатъка от сумата – 1800,00 лв., е преведена по сметка на ответника, посочена в договора за кредит с платежно нареждане от 05.09.2018 г. Вещото лице посочва, че размерът на договорната лихва е начислена върху главницата от 2800,00 лв., като тази лихва в периода от 05.10.2018 г. до 28.08.2019 г. възлиза на 942,41 лв. Посочено е още, че по договора не е имало никакви плащания, както и че лихвата за забава за периода от 06.10.2018 г. до 28.08.2019 г. е в размер на 232,63 лв.

Други доказателства по делото не са ангажирани.

При така установените факти и обстоятелства, въззивният съд приема от правна страна следното:

Според легалната дефиниция, дадена в разпоредба на чл. 9 ЗПК, въз основа на договора за потребителски кредит кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане срещу задължение на длъжника потребител да върне предоставената парична сума. Условие за неговата действителност е писмената форма – чл. 10, ал. 1 ЗПК. Ответникът поддържа, че договорът е недействителен, поради противоречие с императивните изисквания на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК. Съгласно посочената разпоредба договорът трябва да съдържа ГПР по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на ГПР по определения в приложение № 1 начин. В конкретния случай договорът за потребителски кредит съдържа посочената информация, а именно: посочен е ГПР – 49,89 %, който е в границите, определени в чл. 19, ал. 4 ЗПК (не е по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения) и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора, а взетите предвид допускания са описани в чл. 5.2. от ОУ на договора. Налице са и другите изисквания по ЗПК – изготвен е и погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски (подписан от ищеца) – изисквания по чл. 11, ал. 1, т. 7 и т. 11 ЗПК. Предвидена е възможност за кредитополучателя да се откаже от кредита в

определен срок, налице е информация за размера на лихвения процент на ден (чл. 11, ал. 1, т. 20 от ЗКП). Установен е фиксиран лихвен процент, изключващ необходимостта да се съдържа методика за изчисляване на референтен процент, съгласно чл. 33а ЗПК (чл. 11, ал. 1, т. 9а). С оглед изложеното не е налице соченото от ответника основание за недействителност на договора поради противоречие с конкретни разпоредби на ЗПК.

Във връзка с оплакването предвиденото в договора заплащане на възнаграждение за допълнителни услуги в размер на 3361,20 лв. се заобикаля разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК е необходимо да се посочи следното. Нормите на Закона за потребителския кредит са повелителни, поради което по отношение на тях намират приложение дадените разрешения в т. 1 и т. 3 от Тълкувателно решение № 1/2013 год. по тълк. дело № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, според които при проверка на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд може да приложи императивна материалноправна норма, дори ако нейното нарушение не е въведено като основание за обжалване, т. е. той може служебно да се произнесе по действителността на клаузи в договор за потребителски кредит, когато са налице за това правни или фактически обстоятелства. С разпоредбата на чл. 7, ал. 3 от ГПК (ДВ, бр. 100 от 2019 г.) се предвиди изрично задължение на съда да следи служебно за нищожността по чл. 146, ал. 1 от Закона за защита на потребителите, произтичаща от неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител. Изрично задължение да следи за неравноправни клаузи в потребителските договори съдът има и в заповедното производство. При установяването на такава клауза, на основание чл. 411, ал. 2, т. 3 от ГПК, съдът отказва издаването на заповед за изпълнение.

Още в заповедното производство с разпореждане от 26.05.2020 г. СРС е отказал издаването на заповед за изпълнение за посоченото вземане, тъй като е приел, че посоченото вземане се основава на нищожна клауза. Установителната искова претенция за сумите, за които е издадена заповед за изпълнение, е съединена кумулативно с осъдителен иск за сумата от 3361,20 лв., но с определение от 28.01.2021 г. определеният съдия-докладчик се е отвел от разглеждането на осъдителния иск и е разделил производството. Т. е. осъдителният иск за сумата от 3361,20 лв., представляваща възнаграждение за закупен пакет от допълнителни услуги, не е предмет на разглеждане в настоящото производство.

В разглеждания случай от клаузата от процесния договор за кредит, която предвижда, че за избрания пакет от допълнителни услуги „Бонус“ на кредитора се полага допълнително възнаграждение в размер на 3361,20 лв., се установява, че тази услуга е допълнителна и се изразява в приоритетно разглеждане и изплащане на потребителския кредит, възможност за отлагане на определен брой погасителни вноски, възможност за намаляване на определен брой погасителни вноски, възможност за смяна дата на падеж, както и улеснена процедура за получаване на допълнителни

парични средства. Предвидено е, че възнаграждението за тази допълнителна услуга става изискуемо с подписването на споразумението за допълнителни услуги от 05.09.2018 г. и заплащането му се разсрочва на равни месечни вноски за срока на договора и се добавя към месечните вноски за погасяване на главницата.

Настоящият въззивен съдебен състав приема на първо място, че посочената клауза противоречи на разпоредбата на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК (в сила от 23.07.2014 г.), тъй като една част от действията, включени в допълнителната услуга, се отнасят до усвояване и управление на кредита, за които кредиторът не може да изисква допълнително заплащане, а друга част са относими към плащания, дължими при евентуална забава на длъжника и имат характер на обезщетение в случай на неизпълнение от негова страна, заплатено предварително, без никаква яснота относно предпоставките за неговото възникване и определяне по размер. Целта на таксите и комисионните по смисъла на чл. 10а, ал. 1 от ЗПК е да се покрият административните разходи на кредитора при предоставяне на допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит, но различни от основната услуга по предоставяне на кредит.

На второ място, това възнаграждение представлява печалба на кредитора и с уговарянето му се заобикаля императивното изискване, установено в чл. 19, ал. 4 от ЗПК, според което годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове или във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България, което означава, че лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50 % от взетата сума. Клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4 размери, са нищожни по арг. от чл. 19, ал. 5 от ЗПК. Съпоставянето в частност на общия размер на възнаграждението за допълнителния пакет от услуги и начислената договорна лихва с размера на главницата по договора за кредит – 2800,00 лв., обуславя извода, че посоченото ограничение е превишено (виж и § 1, т. 1 и 2 от ДР на ЗПК). Тази опорочена клауза обаче няма за последица нищожност на целия договор за кредит по арг. от разпоредбата на чл. 26, ал. 4 от ЗЗД, чл. 19, ал. 5 от ЗПК и чл. 22 от ЗПК, тъй като може да се предположи, че договорът би бил сключен и без нея. В разпоредбата на чл. 22 от ЗПК неспазването на чл. 19, ал. 4 от ЗПК не е въведено като основание, имащо за последица недействителност на целия договор за потребителски кредит, а с разпоредбата на чл. 19, ал. 5 от ЗПК изрично са регламентирани правните последици при нарушаване забраната по чл. 19, ал. 4 ЗПК – нищожност само и единствено на съответната клауза от договора. Видно и от ясно изразената воля на страните е, че те желаят настъпване на правните последици на процесния договор за кредит (с изключение на нищожната клауза за пакета от допълнителни услуги). На следващо място, общоизвестно е, че небанковите кредитни институции, каквато е и ищцовото дружество, по занятие отпускат кредити с цел реализирането на печалба, като ответникът е дал информирано съгласие да заплати уговореното възнаграждение

(възнаградителна лихва) на ищеца срещу предоставянето от страна на последния на паричен заем при уговорените условия.

За пълнота следва да се отбележи, че констатацията на съда за нищожност на правна сделка или, както е в случая на отделна клауза от такава сделка, която е от значение за решаването на спора, е произнасяне по преюдициален въпрос в мотивите на съдебното решение, т. е. в случая съдът не дължи постановяването на изричен диспозитив за прогласяване нищожността на процесната клауза от договора за кредит, след като не е сезиран с такъв иск (Тълкувателно решение № 1 от 27.04.2022 г. по тълк. д. № 1/2020 г. на ОСГТК на ВКС).

Не е налице и заявеното основание за нищожност, а именно – противоречие с добрите нрави. Съгласно разясненията, дадени в Тълкувателно решение № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС, добрите нрави са неписани и несистематизирани морални правила без конкретика, но които изхождайки от принципа за справедливост са общоприети в обществото и субектите на правото следва да се ръководят от тях. Въпреки тяхната абстрактност законът им е придал правно значение, защото правната последица от тяхното нарушаване е приравнена с тази на противоречието на договора със закона (чл. 26, ал. 1 от ЗЗД). Следва да се има предвид, че кредиторът „П.К.Б.“ ЕООД попада в обхвата на определението за небанковите финансови институции по смисъла на чл. 3, ал. 1, т. 3 от ЗКИ, които не са подчинени на регистрационен режим в БНБ, а на лицензионен. Върху небанковите институции не се упражнява постоянен надзор, а тяхната дейност е уредена с подзаконов нормативен акт – Наредба № 26 от 23.04.2009 г. за финансовите институции. Основната им характеристика, която предпоставя и посочените различия с банките е, че те отпускат заеми със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими начини. Поради тази причина тяхната дейност не би могла да бъде финансирана от друго място освен от лихвоносни заемни средства, поради което и лихвите по тях са в пъти по-високи от тези предлагани от банките. От друга страна в случая се касае за възнаградителна лихва, т. е. парите, за ползването на които се дължи лихва се наричат „капитал“. Още с параграф 1 от ПМС № 72/08.04.1994 г. е отменено ПМС № 1238/25.06.1951 г. за определяне максималният процент на договорните лихви. Въпреки разпоредбата на чл. 10, ал. 2 ЗЗД, че лихви могат да се уговарят до размер, определен от МС, такъв подзаконов акт все още не е издаден и принципно за страните не съществува пречка да уговорят възнаградителна лихва над размера на законната лихва. Отчитайки, че възнаградителната лихва е цена за предоставеното ползване на заетата сума, както и конкретния □ размер от 942,41 лв., която е следвало да бъде върната в сравнително кратък срок и съобразявайки се с обстоятелството, че се касае за необезпечен кредит, предоставен от финансова институция, която се издържа само и единствено от това, на лице, което има и други парични задължения, настоящият състав счита, че размерът на годишния лихвен процент от 41,17 % при потребителски

заем от 2800,00 лв., със срок на ползване от 24 месеца не противоречи на добрите нрави, тъй като е обясним с разходите, които прави заемотателят и с риска, който носи, а също и с размера на добросъвестно очакваната от сделката печалба и при отчитане на факта, че се касае за необезпечено вземане, с единствен длъжник по него. Отделно от това следва да се посочи, че към момента на подписване на процесния договор е в сила разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, която е насочена към избягване на възлагането на несъразмерни тежести върху икономически по-слабата страна, по-точно върху потребителя, от страна на търговеца, който има възможност да се възползва от по-неблагоприятното положение на кредитополучателя. За да възприеме като законов критерий ГПР, законодателят е отчел, че размерът на договорената възнаградителна лихва за предоставяне на средства на потребителя не винаги е меродавен, защото към него може да се насложат допълнителни разходи като такси, комисиони, други разноси и те на практика да увеличат кредитната тежест за кредитополучателя. Ето защо, за да бъде избегната подобна злоупотреба, законодателят е предвидил като критерий максимален размер на ГПР по кредита и това е пределът, до който може да се зачете като непротиворечащо на морала и добрите нрави общото оскъпяване на кредитите. В случая, както беше посочено по-горе ГПР е в размер на 49,89 %, което е по-малко от предвидения в разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК петкратен размер. Сочената от въззивника – ответник съдебна практика е била актуална преди влизане в сила разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК. Следва да се посочи, че така отразеният процент 0,11 % представлява уговореният годишен лихвен процент – 41,17 %, отразен на дневна база, което е изпълнение на законовото изискване, регламентирано в разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 20 от ЗПК.

По отношение вземането за обезщетение за забава жалбоподателят не е релевирали конкретни доводи за неправилност на първоинстанционното решение. Обезщетението за забава се дължи за периода от настъпване на изискуемостта за съответната вноска до момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 02.03.2020 г. Но тъй като самият ищец е ограничил претенцията си по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за по-кратък период, а именно за периода от 06.10.2018 г. до 28.08.2019 г., следва да му се присъди обезщетение за забава за този период, както правилно е направил и първоинстанционният съд, като конкретният размер на обезщетението за забавено изпълнение е определен посредством заключението на назначената по делото ССЕ, а именно в размер на 232,63 лв. Предвид липсата на конкретни оплаквания в жалбата за неправилност на първоинстанционното решение в частта относно присъденото обезщетение за забава, изложените от първоинстанционния съд фактически констатации и правни изводи, основани на приетите по делото доказателства, въззивният съд споделя и на основание чл. 272 от ГПК, препраща към тях, без да е необходимо да ги повтаря.

Доколкото крайните правни изводи на двете инстанции по релевантните за

делото въпроси съвпадат, решението на СРС в обжалваната част следва да бъде потвърдено.

По отношение на разноските:

При този изход на спора право на разноски във въззивното производство на основание чл. 78, ал. 1 и 8 от ГПК има единствено въззиваемата страна и ищец в първоинстанционното производство.

Въззиваемата страна претендира юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК. Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ (ЗПП). Съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, приета на основание чл. 37 от ЗПП въззивният съд определя юрисконсултско възнаграждение за ищеца в размер на 100,00 лв., които на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК следва да се присъдят в пълен размер.

С оглед цената на иска на основание чл. 280, ал. 3, т. 1, предл. първо от ГПК настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № II-55-20221781 от 13.12.2021 г., постановено по ГД № 2919 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, II ГО, 55 с-в, в обжалвана част.

ОСЪЖДА Ф. М. К., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж. к. **** на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК да заплати на „П.К.Б.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Средец“, ж. к. „Мотописта“, бул. **** сумата от 100,00 лв., представляваща разноски, сторени от ищеца в производството пред въззивната инстанция.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

